

عنوان مقاله:

مسئله زبان خصوصی

محل انتشار:

دوفصلنامه متافیزیک، دوره 6، شماره 17 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

محمدعلی عبداللہی - دانشیار فلسفه دانشگاه تهران پردیس فارابی

خلاصه مقاله:

مسئله زبان خصوصی، بحثی است مرتبط به قلمرو معرفت شناسی و فلسفه ذهن که نخستین بار ویتگنشتاین وارد بافت مطالعاتی فلسفه کرد. او در کتاب مهم تحقیقات فلسفی (۱۹۵۳) بر نبود امکان آن استدلال اقامه کرد. به اعتقاد ویتگنشتاین متاخر، نظام های فلسفی پیشین اعم از عقل گرایی، تجربه گرایی، ایدئالیسم و حتی اتمیزم منطقی به گونه ای مسئله حصول معرفت را تبیین می کردند که مستلزم قول به زبان خصوصی بود. زبان خصوصی، طبق تعریف ویتگنشتاین، زبانی است که واژه های آن تنها از احساسات خصوصی و بی واسطه گوینده حکایت می کنند. این واژه ها صرفاً معلوم گوینده اند و کسی دیگر آن زبان را نمی فهمد. از نظر ویتگنشتاین چنین زبانی اساساً امکان ندارد؛ زیرا پذیرش آن مستلزم شکاکیت معرفت شناختی و معناشناختی است. بنا بر نظر ویتگنشتاین، در تعریف زبان خصوصی دو عنصر اساسی اخذ شده است: یکی مفهوم «خصوصی» و دیگری مفهوم «حکایت کردن». ویتگنشتاین پس از تحلیل معناشناختی این دو مفهوم، سعی می کند نشان دهد که چگونه نظام های فلسفی پیش از او از تبیین و توجیه مسئله معرفت و فهم و ارتباط زبانی عاجز بودند و یک سره در دام سولیپسیزم معرفتی گرفتار می شدند. راه نجات آن است که زبان را پدیده ای اجتماعی و عام تلقی کنیم که حتی کاربرد آن در احساسات خصوصی نیز در بازی زبانی احساسات معنا پیدا می کند.

کلمات کلیدی:

زبان خصوصی، شکاکیت معرفت شناختی، بازی زبانی احساسات، خصوصی، حکایت از

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1276514>

